

Sygn. akt VIII U 1931/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. Magdalena Kimel
Protokolant:	Ewa Grychtoł

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2018 r. w Gliwicach

sprawy W. B. ((...))

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania W. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 2 maja 2018 r. **nr** (...)

1. oddała odwołanie;

2. zasądza od odwołującego W. B. na rzecz Zakładu (...)

(...) Oddział w Z. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSR del. Magdalena Kimel

Sygn. akt: VIII U 1931/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 2 maja 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu W. B. ponownego ustalenia wysokości świadczenia w oparciu o art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W uzasadnieniu decyzji ZUS wskazał, iż ubezpieczony nie przedłożył nowych dowodów mających wpływ na zmianę treści decyzji odmownej z dnia 25 kwietnia 2017 r.

W odwołaniu od powyższej decyzji, ubezpieczony wniósł o jej zmianę i przeliczenie świadczenia w myśl art. 110a. Domagał się odtworzenia wynagrodzenia za okresy nieudokumentowane w oparciu o dane zawarte w aktach osobowych pracowników porównawczych, z uwagi na fakt, że w dokumentacji osobowej nie zachowały się dane dotyczące stawek zaszeregowania po dacie 1.10.1974r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony W. B. w dniu (...) złożył wniosek o przeliczenie podstawy wymiaru świadczenia na podstawie art.110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W rozpoznaniu tego wniosku organ rentowy wydał decyzję z (...), na mocy której odmówił ubezpieczonemu prawa do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury, ponieważ nowo ustalony wwpw świadczenia nie przekroczył 250 %.

Ubezpieczony wniósł odwołanie od powyższej decyzji.

Wyrokiem z dnia 30 sierpnia 2017 roku Sąd Okręgowy w (...) oddalił odwołanie (sygn. akt VIII U 880/17).

W toku postępowania Sąd Okręgowy ustalił, że ubezpieczony na przestrzeni swojego życia zawodowego był zatrudniony:

- od dnia 1 września 1961r. do dnia 18 sierpnia 1965r. w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...),
- od dnia 10 września 1965r. do dnia 22 marca 1971r. w Hucie (...)
(...),
- od dnia 26 marca 1971r. do dnia 9 stycznia 1997r. w KWK (...)
na stanowiskach:
 - od dnia 26 marca 1971r. do dnia 30 września 1975r. jako robotnik niewykwalifikowany pod ziemią,
 - od dnia 1 października 1975r. do dnia 31 stycznia 1978r. jako młodszy górnik pod ziemią,
 - od dnia 1 lutego 1978r. do dnia 5 października 1978r. jako górnik pod ziemią,
 - od dnia 6 października 1978r. do dnia 31 grudnia 1980r. jako górnik strzałowy pod ziemią,
 - od dnia 1 stycznia 1981r. do dnia 14 września 1984r. jako górnik strzałowy pod ziemią,
 - od dnia 15 września 1984r. do dnia 4 sierpnia 1986r. jako wydawca materiałów wybuchowych pod ziemią,
 - od dnia 5 sierpnia 1986r. do dnia 28 lutego 1991r. jako górnik strzałowy pod ziemią,
 - od dnia 1 marca 1991r. do dnia 9 stycznia 1997r. jako instruktor strzałowy pod ziemią.

W latach zatrudnienia 1971 – 1980 ubezpieczony udowodnił 2.247,2 dniówki wykonywane przy pracach przodkowych.

Nie zachowała się dokumentacja płacowa z okresu zatrudnienia ubezpieczonego w KWK (...) za lata sporne 1970 – 1979.

W aktach osobowych ubezpieczonego wykazane zostały tylko stawki zaszeregowania

- w karcie obiegowej – od dnia 1 marca 1973r. w wysokości 94 zł na dniówkę według IV grupy zaszeregowania,
- w karcie osobowej - od dnia 1 października 1974r. w wysokości 136 zł na dniówkę według V grupy zaszeregowania. Kolejne stawki dotyczą już późniejszego okresu, a mianowicie: od dnia 1 sierpnia 1983r. – 316 zł na dniówkę i od dnia 15 września 1984r. – 340 zł na dniówkę.

Sąd Okręgowy ustalił zatem, że możliwe jest odtworzenie wynagrodzenia za lata 1973 – 1979. Przy jego wyliczeniu Sąd posiłkował się opinią biegłego sądowego z zakresu rent uzupełniających i świadczeń emerytalno – rentowych Z. G. sporządzoną dla potrzeb podobnej sprawy o sygn. VIII U 1635/16, w której odtwarzane było wynagrodzenie

pracownika kopalni - elektryka pod ziemią, również z wykazanymi dniami przodkowymi, za lata 1971 – 1978.

Z wyliczeń dokonanych przez Sąd Okręgowy wynika, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wyniósł 233,72 %. Sąd uwzględnił zapisy, które zachowały się w dokumentacji płacowej ubezpieczonego dotyczące stawek zaszeregowania, a także dodatkowe składniki wynagrodzenia w postaci dodatku nocnego, wynagrodzenia zasadniczego i dodatku za pracę w niedzielę, dodatku za pracę na II zmianie, dodatku szkodliwego za każdy dzień pracy oraz (...) i deputat węglowy.

Mając na uwadze dokonane wyliczenia oraz fakt, że wwpw świadczenia nie przekroczył 250 %, Sąd Okręgowy na mocy wyroku z dnia (...). oddalił odwołanie.

Ubezpieczony nie wniósł apelacji od wyroku. Wyrok uprawomocnił się z dniem (...)

W dniu 24 kwietnia 2018 r. ubezpieczony ponownie złożył wniosek o przeliczenie emerytury na podstawie art. 110 a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w oparciu o zarobki pracowników porównawczych.

Zaskarżoną decyzją organ rentowy odmówił ubezpieczonemu przeliczenia świadczenia na podstawie art. 114 ustawy emerytalnej.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o akta organu rentowego oraz akta sprawy o sygn. akt VIII U 880/17.

Sąd oddalił wniosek ubezpieczonego o przeprowadzenie dowodu z akt osobowych pracowników A. Z., Z. K. oraz wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu rent i emerytur, albowiem nie stanowią one nowych dowodów w rozumieniu art. 114 ustawy emerytalnej. Nie jest możliwe odtworzenie wynagrodzenia o oparciu o dane znajdujące się w aktach innego pracownika, pomimo tego, że był on pracownikiem tego samego zakładu, zajmował porównywalne stanowisko i mógł otrzymywać porównywalne wynagrodzenie. W sprawie o sygn. akt VIII U 880/17 Sąd odtworzył wynagrodzenie ubezpieczonego w oparciu o dane, które zachowały się w dokumentacji osobowej ubezpieczonego z uwzględnieniem przepisów branżowych. Wyliczenia dokonane zostały w sposób szczegółowy, z uwzględnieniem dodatkowych składników wynagrodzenia i nie zostały przez ubezpieczonego zakwestionowane.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 114 ust 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U z 2015 r, poz 748 zezm) w sprawie zakończonej prawomocną decyzją organ rentowy, na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, uchyla lub zmienia decyzję i ponownie ustala prawo do świadczeń lub ich wysokość, jeżeli:

- 1) po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono nowe okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość;
- 2) decyzja została wydana w wyniku przestępstwa;
- 3) dowody, na podstawie których ustalono istotne dla sprawy okoliczności faktyczne, okazały się fałszywe;
- 4) decyzja została wydana na skutek świadomego wprowadzenia w błąd organu rentowego przez osobę pobierającą świadczenie;

5) decyzja została wydana w oparciu o inną decyzję lub orzeczenie sądu, które zostało następnie uchylone, zmienione albo stwierdzono jego nieważność;

6) przyznanie świadczeń lub nieprawidłowe obliczenie ich wysokości nastąpiło na skutek błędu organu rentowego

Postępowanie przed Sądem w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych jest postępowaniem kontrolnym mającym na celu sprawdzenie prawidłowości decyzji organu rentowego. Zakres rozpoznania sprawy jest wyznaczony zakresem przedmiotowym

i podmiotowym zaskarżonej decyzji. Sąd w rozpoznawanej sprawie badał jedynie, czy zachodzą przesłanki do wznowienia postępowania zgodnie z przepisem art. 114 z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2017r. poz. 1383 ze zm.).

Przesłanki wymienione w art. 114 ustawy emerytalnej nie zostały spełnione.

Na mocy wyroku Sądu Okręgowego w (...)z dnia (...)r., prawomocnie przesądzono, że ubezpieczonemu nie przysługuje prawo do przeliczenia emerytury na podstawie art. 110 a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Przeprowadzone zostało postępowanie dowodowe zmierzające do odtworzenia wynagrodzenia odwołującego w oparciu o dane zachowane w aktach osobowych oraz w oparciu o obowiązujące wówczas przepisy branżowe. Dokonując wyliczeń Sąd uwzględnił również dodatkowe składniki wynagrodzenia w postaci dodatku nocnego, wynagrodzenia zasadniczego i dodatku za pracę w niedzielę, dodatku za pracę na II zmianie, dodatku szkodliwego za każdy dzień pracy oraz (...) i deputat węglowy. Wyliczenia nie zostały zakwestionowane przez ubezpieczonego.

Sąd w oparciu o przeprowadzone obecnie postępowanie dowodowe uznał, że ubezpieczony składając w dniu 24 kwietnia 2018 r ponownie wnioski o przeliczenie świadczenia nie ujawnił okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji z dnia 25 kwietnia 2017 r i mających wpływ na wysokość emerytury i nie wskazał nowych dowodów w sprawie. Nowego dowodu nie stawia akt osobowych pracowników porównawczych, albowiem niedopuszczalne jest odtwarzanie wynagrodzenia w oparciu o dane dotyczące innych pracowników, nawet jeśli pracowali w tym samym zakładzie pracy i zajmowali tożsame stanowisko. Podkreślić należy, że za podstawę wymiaru emerytury przyjmuje się kwotę udowodnioną przez ubezpieczonego, która niekoniecznie musi odpowiadać wysokości faktycznie uzyskanego wynagrodzenia, gdyż na niektóre składniki wynagrodzenia może nie być wystarczających dowodów.

W świetle ustalonego stanu faktycznego, Sąd uznał, że wobec nie spełnienia wymagań z art.114 ust.1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zaskarżona decyzja jest prawidłowa i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 98§1 i§3 w zw. z §9 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804) zasądzając od ubezpieczonego, jako od strony przegrywającej proces, na rzecz organu rentowego 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSR del Magdalena Kimel